

Preek n.a.v.
Markus 5 21-einde
de ware medicijnmeester
door

Ds. J .H.Th Rappard

1925- 1927
predikant te
Dinteloord en Prinsenland

DE WARE *MEDICIJNMEESTER*.

Zingen: Psalm 25 : 6 en 7.

Lezen: Wet des Heeren.

" Marcus 5: 21-eind.

Zingen: Psalm 38: 1,4 en 21

Psalm 103: 2,'

Psalm 27 : 7.

M;H.,

Het tekstwoord ter overdenking vindt ge beschreven',
'in Marcus 5 : 27 en 28:

**"Deze van Jezus horende, kwam onder 'de schare
' van -achteren en raakte zijn kleed aan. Want zij zeide:
Indien ik maar Zijne klederen mag aanraken, ik zal
gezond worden."**

In verband met het verhaal waarin deze Woorden voorkomen
willen wij letten *op* een 5-tal zaken:

1^e Een vruchteloos pogen. De vrouw had veel geleden van
vele medicijnmeesters, en al het hare ten koste gelegd,
en geen baat 'gevonden, maar het was veel eer erger geworden. -

2^e Een blijde tijding. Deze van Jezus horende

3^e Een gelovig komen: Zij kwam onder de schare van achteren en
raakte zijn -kleed aan.

4^e Een wondervolle uitredding: Zij gevoelde aan haar lichaam dat
zij van de kwaal genezen was.

5^e Een oprechte belijdenis: Zij zeiden Hem al de waarheid.

Wij vinden in dit teksthoofdstuk hoe de Heere Jezus werd geroepen
door Jairus, wiens dochtertje van twaalf jaar *op* sterven lag. Hij had
zich gewend tot Hem bij wie uitkomsten zijn zelfs tegen den dood,
en die nimmer beschaamd doet uitkomen, al wie in oprechtheid des

harten tot Hem komt gevluht. Omstuwd door een grote schare gaat de Heere naar het huis van dien overste der synagoge, maar ziet daar komt een vrouw tot Hem. Uit wat de verschillende evangelisten ons over haar toestand optekenen, mogen wij haar wel voor een zeer beklagenswaardig mens houden. Niet minder dan twaalf lange jaren aan een was zij reeds krank van het leek wel dat het een ongeneeslijke ziekte was. Langzaam maar zeker waren hare levenskrachten weggevloeid, en daardoor haar lichaam gesloopt. Welk een droevig bestaan, welk een dieptreurig vooruitzicht!

Uit den aarde der zaak had ook die vrouw niet stil gezeten in doffe, berusting met de gedachten dat er toch niets aan te doen was. Integendeel, wij mogen wel zeggen, dat zij alles, ja alles tot het uiterste beproefd had. Geen moeite was haar teveel geweest, geen kosten had zij gespaard, naar veler raad had zij geluisterd, maar tenslotte had niets haar gebaat. Intussen was zij ook doodarm, geworden. Grote kosten aan vele en velerlei medicijnmeesters hadden hare bezittingen doen wegsmelten als sneeuw voor de zon; daarbij ging zij steeds achteruit. ---

Welk een meewarig bestaan. In plaats van beter was het erger geworden. Naarmate haar kracht en bezit afnam, naar diezelfde mate nam de kwaal steeds maar toe, en 'toen stond zij daar na die twaalf jaren arm, ziek en verzwakt en niet meer de geringste hoop op herstel!

Zij had niets dan de dood voor ogen. Zij moest er aan sterven!

Welk een lange en bange lijdensweg. Hoe was de hoop en de verwachting die zij telkens gekoesterd had bij het raadplegen van een anderen medicijnmeester den bodem ingeslagen. Toch had zij de moed niet laten zinken, doch zich als een drenkeling vastgeklemd aan een strohalm maar na twaalf jaar, ten einde raad, dus radeloos, hopenloos, hulpeloos, troosteloos.

In ontroerende eenvoud en soberheid wordt ons dit levensleed met weinige woorden getekend: dat de vrouw veel geleden had van vele medicijnmeesters en ál het hare daaraan ten koste gelegd had, en geen baat gevonden maar het was veeleer erger

geworden.

Veel geleden. Geen baat gevonden. Erger geworden. Weinige woorden, doch die uitdrukken en ons voor ogen willen stellen een wereld van jammer en leed en ellende.

't Was na 12 jaar ál vervlogen hoop, teleurgestelde, verwachting.

Wat moet die vrouw al niet doorworsteld en afgetobd hebben in het eenzame en verborgene, ongezien door de mensen. Ook de aard hare ziekte bracht het zo mede dat niet velen gemeenschap met haar hielden. Naar, de Mozaïsche wetgeving was zij een onreine zo als wij dat lezen in Leviticus 15. Ziende op alles wat zij gedaan en gelaten had mogen wij' dus wel spreken van een vruchteloos pogen.

Welk een getrouw beeld, lezer wordt ons toch hier in Gods Woord getekend van een aan zichzelf ontdekten zondaar, die daar de verborgen kwalen zijns harten voor God leert kennen. Buiten dat ontdekkend genadelicht menen wij te behoren bij die gezonden, die den Medicijnmeester niet nodig hebben. Dan is er ook geen vragen en zoeken, dáár geen spanning in het leven, doch een zich tevreden stenen met uitwendigheden een zelfvoldaanheid, een zelfingenomenheid, een zelfgenoegzaamheid, die meent 'geen genade van node te hebben! Maar als daar alles gezien wordt in het licht van Gods heiligheid en rechtvaardigheid, ja die mensen zich enigermate gaat zien zoals de Heere hem ziet, o wat wordt het dan anders! Dan leert hij in die zo hopeloos kranke vrouw zijn eigen beeld zien. Dan gaat hij ook zo het Woord Gods verstaan, daar gaat hij klagen met den profeet over zichzelf: Het ganse hoofd is krank, het ganse hart is mat, van de voetzool af tot het hoofd toe is er niets geheels aan hetzelfde.

Wij zijn allen als een onreine en onze misdaden voeren ons heen als een wind. Daar wordt de zonde in gedachten, woorden en, werken gezien als die dodelijke krankheid waaraan hij lijdende is.

Kent gij dit ondervindelijk voor uzelf lezer. Wel wordt er o zoveel gesproken over die krankheid in Kerk en Maatschappij, maar wat wordt er weinig van gevoeld, wat weinig werkzaamheid daarmede, wat weinig verborgenheid en verslagenheid, wat weinig

verootmoediging. Wat zoeken wij het vaak ver van huis, in onze omgeving, in onze , naaste, intussen blinden verblind zijnde, dat het alles zo in beginsel te vinden is in het eigen hart. Welnu, zoolang het daar, niet gezien is, en daarover niet gegruid wordt, zal men niet klein worden voor den Heere, er niet mede in het eenzame en verborgene komen als die vrouw met haar kwaal waarover ons tekstwoord spreekt:

Zolang dat schuldgevoel ontbreekt en er geen licht en gezicht is op de gesteldheid van ons eigen hart, zoolang zal ook alle tederheid en liefde en ontferming en medelijden verre zijn !

De bronwel van alle kwalen is dat diep bedorven mensenhart, waarvan Schrift en ervaring ons leren: Het gedichtsel van des mensenhart is boos van der jeugd af aan. En zegt de Heere Jezus zelf niet dat, uit het hart voortkomen: kwade gedachten, overspelen, hoererij en, doodslagen, dieverijen, gierigheden, boosheden, bedrog, ontuchtigheid, een boos oog, lastering, hovaardij en onverstand.

En dan staat, die vrouw weer voor ons, en als wij, dan geestelijk verstaan ons eigen beeld zien, dan leren wij klagend belijden en belijdend klagen:

Want mijn hoofd is als bedolven,
in de golven, van mijn ongerechtigheên,
Zulk een last van zond' en' plagen,
niet te dragen, drukt mijn schouders naar beneên.

Daar niet alleen ons, beeld, doch enigszins onze levensgeschiedenis. Zo ontdekt, worden wij zoekend gemaakt, vragend: is er nog verandering, beterschap, genezing, mogelijk?

Hoe kwam dat bij die vrouw tot uiting? Wel zocht ze, zegt gij maar aanvankelijk op de verkeerde plaats en op de verkeerde wijze: bij de verkeerde personen. En gij hebt recht, doch doet de ontdekte zondaar dikwerf niet jaren lang, het zelfde? Gaat daar zijn ganse. Leeftocht niet aan op? Verwacht hij het niet van veel en velerlei, om verkeerd uit te komen en evenals die vrouw niets meer over te houden dan zijn kwaal waarvan hij niet kon genezen worden?

Een rondom hem zien en niet een opzien naar boven.
Een verwachten van allen en alles, maar niet van en bij den enigen
en waren Medicijnmeester?

Vele medicijnmeesters boven den Eénen en Waren gezet.
Alles aan gaven en krachten daaraan ten koste gelegd, al de
aangewezen middelen stipt nagevolgd en gebruikt.

Welke zegt gij?

De eerste zegt: Gij moet uw best maar doen, dan zal het wel
beter worden. En als wij dien raad opvolgen, dan, ja dan zien wij
hoe onze beste werken in dit leven onvolkomen en met zonde
besmet zijn.

De tweede. beweert: Volbreng maar nauwgezet Gods
geboden, dan is herstel verzekerd. En in die weg bemerken wij, dat
wij tegen al die geboden zwaar hebben gezondigd en er in de diepe
geestelijke betekenis niet één van hebben gehouden.

De derde verzekert U: Leef maar deugdzaam, leef naar de
inspraken van uw geweten, dan zal het zeker goed komen.

En daartegenover verstaan wij het Woord des Heeren: Dat
bed zal, te kort zijn dat men zich daarop uitstrekke, en dat deksel te
smal dat men zich daaronder voege.

De vierde raadt U: Neem maar nauwgezet uw
godsdienstplichten waar en 't komt terecht; en wordt dat middel
opgevolgd, dan klinkt het Woord Gods ons tegen: Dit volk eert mij
niet de lippen, maar hun hart is verre van Mij! Mijn zoon, geef Mij
uw hart!

De vijfde roept u toe: Gij moet uzelf verloochenen en
trachten om heilig voor God te leven. En in dien weg wordt het de
klacht van David: Ziet, ik ben in ongerechtigheid geboren en in
zonde heeft mij mijne moeder ontvangen.

De zesde geeft als onfeilbaar middel tegen de kwalen des
harten: Gij moet, deze of die openbare of verborgen zonde loslaten.
Maar ook dan: Graaf dieper o mensenkind, en gij zult meerdere
gruwelen vinden.

En de zevende maar waartoe meer, om nog niet te
gewagen van de talloos velen, die, trachten om de breuk op het

lichtste te helen.

Van al dat pogen en het raadplegen en opvolgen van de middelen van velen blijft, de geschiedenis der vrouw de levensgeschiedenis van den ontdekte zondaar: "dat zij veel geleden had van vele medicijnmeesters en al het hare daaraan ten koste gelegd had en geen baat gevonden had maar met welke het veeleer erger geworden was".

Vele geneesmeesters ! Vele geneesmiddelen! Alles ten koste gelegd. Geen baat gevonden. Erger geworden!

Wat een hopeloze toestand. Alles kwijt geraakt. Arm geworden. Aan het eind van al haar werk!

Zoo snijdt de Heere het nog af bij den mens. Maar, evenzeer is het gewis, dat waar de mensen aan het eind is van al zijn eigen werk, dat dáár het begin ligt dat Gods werk openbaar komt, waarin Hij eeuwig zal worden verheerlijkt. Ach, was er sprake van plicht, nog altijd was de genade zoo ver.

Wat een edel. trachten en streven, welk een grote mislukking.

Alles gedaan wat plicht was, nog steeds onnutte dienstknechten.

Geen vlees zal uit de werken der wet gerechtvaardigd worden.

Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is, en uwen arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan? Hoort aandachtig naar Mij!

Was er voor zulk een hopeloos geval; voor zulk een van 's mensen kant bezien onmogelijke zaak; geen raad en geen baat meer?

Deze van Jezus horende!

Wat was die vrouw toch eigenlijk gelukkig in haar ongeluk, toen twaalf jaren waren voorbij gegaan. Toen was het Gods tijd. Geen ogenblik vroeger, geen ogenblik later. Nu zou zij leren dat wonder dat zij het geschikte voorwerp was, toen zij het zelf niet meer afkon, toen de medicijnmeesters en al hun middelen hoe goed ook bedoeld niet alleen niet baatten doch de kwaal erger gemaakt hadden. Eindelijk kwam er plaats voor den Heere en nu zou het

enkel en alleen Zijn werk worden.

O wat staat de ontdekte zondaar met al het zijne zichzelf toch in den weg! Wat schieten tenslotte al zijn ervaringen en gestalten en bevindingen te kort, zoolang hij niet door en in den Persoon geborgen ligt, en het weet: Ik ben de Heere Uw heelmeester.

Voor die ten einde raad was, was er nog één raad. Gij die géén geld hebt komt. Gold dat deze vrouw niet, die de laatste penning had uitgegeven? En nu om niet ontvangen? En dat zulk ééne? Die het overal elders eerst beproefd had, op zooveel haar vertrouwen stellend. Eén die zó verkeerd was uitgekomen. Zij van Jezus horende. Zou Hij haar niet verstoten en afwijzen? Maar zij had toch gehoord, dat Hij het land doorging goedgeoede, genezende alle kwalen onder het volk! De van God gezondene de Leraar der gerechtigheid, die met ontferming bewogen was over de schare. En nu moest zij het maar wagen. In haar nood en dood neemt zij de toevlucht Zij wilde nu niet anders, zij kón ook niet anders. Eén kon alleen redden en behouden. Daar werd het: Geef mij Jezus of Ik sterf!

Maar ja, de schare, haar schuchterheid en verlegenheid, haar 12 lange jaren verkeerd zoeken, kortom zooveel bezwaren.

En toch kon het niet anders! Kom ik om, dan kom ik om.

Daar' spreekt het nochtans des geloofs. Dat was de drang der ziel. Een blijde tijding alzo: Zij van Jezus horende! Als het een moeten wordt, als het uit de ellende opkomt, als het in nood en dood der ziel is! Als Hij wordt de Weg, de Waarheid en het Leven! Als de begeerten der ziel verlevendigd worden. O zalig voorrecht, dan te mogen horen van Jezus, met een doorboord oor, met een ontsloten hart. Dan gaat het om Hem alleen en om Hem geheel! En nu had ook geen mens haar kunnen afbrengen van haar bevestigd voornemen,

Hij kan en wil en zal in nood,
zelfs bij het naad'ren van den 'dood,
volkomen uitkomst geven!

En nu hebben wij zoo dikwerf van Jezus gehoord, nietwaar lezer, ons leven lang. Hij werd ons voorgesteld in al Zijn noodzakelijkheid, dierbaarheid en al genoegzaamheid en zijt ge nu

al ooit in oprechtheid des harten tot Hem den Christus der Schriften uitgegaan?

Of hebt gij u gevormd een Christus, naar eigen smaak; en mening en denkbeeld? Wat zult geer dan toch bedrogen mee uitkomen!

Die in ons tekstwoord genoemd wordt is een zaligmaker van zondaren, een heelmeester voor dodelijk zieken, een redder van verlorenen, een gezalfde als profeet om onwetenden te verlichten, als Hogepriester om de schuld te verzoenen, als Koning om te regeren in het zondaars hart door den scepter van Zijn Woord en Geest!

Is er plaats voor Hem, behoefte aan Hem?

Wat waren de roepstemmen toch vele en dringend. Het aanbod van genade toch ruim en toch vrij! En vanwaar dat niet komen?

Ik kan niet, zoo zegt ge misschien, doch is het leven wellicht zoo dor en ledig en behoefteloos, of ook: kent gij wellicht de kwaal uws harten nog niet? En zoo ja dan is daar ziele nood en dan blijft het: een niet kunnen als bij deze vrouw. Wel overwoog zij: Indien ik maar zijn klederen mag aanraken, ik zal gezond worden. En toch hoeveel scheidde haar niet van Jezus.

Zij moet door de schare dringen. De moeilijkheden werden eerst recht gekend op den weg naar Hem henen. Laat ons nooit spreken van die moeilijkheden als wij uit behoefteloosheid of wat dan ook nog nimmer één stap op dien weg gezet hebben. Dan kon het een vrome taal zijn met een goddeloos hart.

Zij kwam onder de schare. Denk u die toestand eens in. Zij, die zoo lang verborgen geleefd had, zoo schuchter en schroomvallig, daarbij zoo zwak en zoo arm, zonder enige aanbeveling.

Moest ze eigenlijk maar niet teruggaan? Had zij wel kans van slagen? Zou zij wel het geschikte voorwerp zijn? Wat kwam zij in het gedrang! Zou zij wel ooit bij Jezus kunnen komen, en wat zou Hij zeggen?

Hoe veel komt' daar niet op af, de bezwaren rijzen zoo hoog, de moeilijkheden zijn velen. Kent niet elk ontdekte vele bestrijders.

Vreest hij niet vaak op den weg te zullen, omkomen. En wie is hij en wat zijn zijne afmakingen? Maar 't werd bij die vrouw een moeten! Wel zegt gij, dan moet er toch een verborgen trekking in hare ziel geweest zijn? En gij hebt recht. Leert ook dat Schrift en ervaring niet van waarlijk zoekende?

Bartimeus de blinde moet naar Jezus uit. Hij riep om ontferming, zijn ziel schreeuwde het uit: "Gij Zone Davids ontferm u mijner." Daar kwam wat op af! De schare bestrafte hem dat hij maar zwijgen zou, hij die bedelaar, in de lompen zijner armoede gehuld, hij die onwaardige. Dacht hij dat de Heere naar zulk een zou omzien? Dat moest hij zich toch niet verbeelden! Maar hoe meer zij hem bestrafden, des te harder ging hij roepen om ontferming.

Is het ook hier bij die vrouw niet een moeten, een nood der ziel, een zien dat dit de enige weg was, na 12 jaren lijden en dwalen en teleurstellingen. Neen 't is niet zulk een brede, vlakke en gebaande weg voor zulke zielen om tot Jezus te komen!

Menige duw en stoot zal ze wel opgelopen hebben. Met een David de klacht: Ik heb vele bestrijders o Allerhoogste. Maar door alles heen: Indien ik maar zijn klederen mag aanraken, ik zal gezond worden.

Zalige overwegingen, zalig voornemen des harten. Kortom, zalig voorrecht: als het oor doorboord wordt om Jezus te horen, Als het oog ontsloten wordt om Jezus te zien.

Als de zielsbegeerten verlevendigd worden om Jezus te ontmoeten.

Als het voor doodkranke zondaren, met een afzien van Zichzelf en van het schepsel gaat om Jezus alleen en Jezus geheel. En nu zal zij het ervaren, de waarheid van de Heeren Woord:

Loof Hem, die u al wat gij hebt misdreven,
Hoeveel het zij genadig wil vergeven;
Uw krankheen kent en liefderijk geneest;
Die van 't verderf uw leven' wil verschoon en,
Met goedheid en barmhartigheên u kroonen;
Die in den nood uw redder is geweest .

Zoo hebben wij overdacht het vrucht loos pogen van deze 12 jaar kranke vrouw om van een ongeneeslijke kwaal verlost te worden en daarin gezien het beeld van elk ontdekten zondaar, die wel leert zoeken en vragen overal doch aanvankelijk bij vele medicijnmeesters die wel raad weten doch geen baat geven, totdat zij van Jezus hoorde en hare zielsbegeerte levendig worden om ondanks alle moeilijkheden op den weg naar hem heen toch naar Hem uitmoet en niet rustende is voor en aleer zij in dat arm toevluchtnemend zondaarsgeloof den Persoon zal hebben aangeraakt met den vinger des geloofs, want zij zeide: "Indien ik maar. Zijne klederen mag aanraken, ik zal gezond worden."

Zoo verkreeg ook eenmaal Esther genade in de ogen des konings toen zij met den vinger het uiterste van des konings scepter aanroerde, zag ook zij geen andere weg dan tot hem uit te gaan? Was het ook bij haar niet een daad des geloofs, een niet anders meer willen, een niet anders meer kunnen, evenals bij deze vrouw uit ons. tekstwoord?

De minste aanraking met den Persoon, zelfs het aangrijpen van den zoom Zijns kleeds was voldoende! Zij moet naar Hem uit, bij Hem zijn, Hem aanraken, met minder kon het niet toe!

Gij verstaat het, niet dat er zulk een bijzondere kracht in dat kleed school doch wij merkten 't reeds op: Het was haar om den Persoon te doen: Heere genees mij dan zal ik :genezen zijn. En zij kwam van achteren, dringend met moeite door de grote schare, niet tellend de moeilijkheden en bezwaren op den weg en zij raakte Zijn kleed aan, en zij gevoelde aan haar lichaam dat zij van de kwaal genezen was!

Een wonderbare uitredding alzo, bij Hem bij Wien uitkomsten zijn zelfs tegen den dood. Is dit niet de ervaring van al Gods levend gemaakte volk? Wordt des Heeren kracht niet immer in hunne zwakheid volbracht?

Werd Zijn genadevolle ontferming niet ervaren toen zij op het vlakke veld waren geworpen en niemand medelijden had

Moesten zij Zijne stem niet vernemen: Leef! ja Ik zei tot u in uw bloed: Leef !

Was de uitredding niet nabij toen de nood op het hoogst was? Ontvangen zij niet uit Zijne volheid genade voor genade? Ja zegt ge, want de Heere bij wie geen verandering is noch schaduw van omkering heeft in Zijnen Christus een fontein ontsloten tegen alle onreinheid van Jacob!

Daar is genezing onder Zijne vleugelen. Zij vinden den Heere omdat Hij naar hen omzag en in dien Hogepriester medelijden heeft met al hunne zwakheden. Dat was voor die vrouw de vindingstijd in zalige zielsgemeenschap met Jezus, háár Jezus. Was het niet alles Zijn kracht, zonder dewelke zij niets doen kunnen. Zijn werk waar zij zijn aan het eind van al hun eigen werk de volheid : Zijner, genade gaven voor een volk dat niets meer heeft om te betalen, waar zij al hun leeftocht tevoren ten koste hebben gelegd aan vele medicijnmeesters ?

En de Heere Jezus gevoelde dat er kracht van hem was uitgegaan. Wel meerderen zullen Hem in het gedrang der schare hebben aangeraakt, welzeker doch daarvan horen wij Zijn vraag niet: Wie heeft Mij aangeraakt? Daaruit blijkt wel lezer, dat het bij die vrouw wel een bijzondere aanraking moet geweest zijn. Geen werktuiglijke aanraking, geen aanraking zonder opzet, doch in het geloof, met een zeer bijzonder doel, in een zeer bijzondere omstandigheid, met een gans enige verwachting.

Wie heeft Mijn klederen aangeraakt? Zou dit niet bekend geweest zijn bij Hem, die wist wat in den mens was, bij Hem voor Wien toch niets verborgen bleef, die schouwde door het masker der Farizeeërs. Wiens rieken is in de vreze des Heeren. Zeker zegt gij.

Nathanaël was verwonderd: Vanwaar kent Gij mij? Eer u Flippus riep, waar gij onder den vijgenboom waart, zag Ik u!

Maar vanwaar dan die vraag? Evenals aan de blinde: Wat wilt gij dat Ik u doen zal? Evenals aan de kranke: aan wie de Heere vroeg: Wilt gij gezond worden! Evenals maar waartoe meer.

Is het niet opdat zij zouden openbaar komen? Met welk doel? vraagt gij. Wel lezer, niet om er zelf zoo groot mee te worden, Niet

om er “de man” mee te zijn, doch opdat de Heere verheerlijkt worde, opdat het werk Gods aan den dag zou treden, opdat zal geroemd worden in vrije genade alleen, opdat het de wereld nog zij tot een heilige jaloersheid.

Toon Mij Uw gedaante, laat Mij Uwe stem horen, want Uw stem is zoet, en Uw gedaante is liefelijk,

Wie heeft Mijne klederen aangeraakt? Ja de Heere wist het, wel, zou Hij die vragende, zoekende zielen niet kennen, zou het voor Hem bedekt zijn hoe die stillen in den lande, in hun nood en dood, met dat nochtans des geloofs, de toevlucht nemen tot Hem? 't Was nog voor die schare verborgen, ook voor de ware discipelen onder hen: Gij ziet dat de schare U verdringt en zegt Gij: Wie heeft Mij aangeraakt?

Immers zo vele raakten Hem aan en toch wanneer twee hetzelfde zeggen of hetzelfde doen is het nog niet hetzelfde. Bij die vrouw was het een hartezaak, een geloofszaak. Van de duizenden geldt het: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij.

Nu zal dit geloofswerk openbaar komen. De Heere zag rondom, om haar te zien, die dat gedaan had. Daar valt Zijn oog op haar Nu kan zij niet langer verborgen blijven. Nu zal het werk Gods aan het licht gebracht worden onder de schare. En de vrouw kwam. Maar hoe? Wel, er staat vrezende en bevende.

Zij kwam, wetende wat aan haar geschied was. Zij viel voor hem neder en zei Hem al de waarheid.

De Heere maakt zijn volk eerlijke, oprechte belijders. O, wanneer ze zoo vlak voor Hem gebracht worden, dan zijn zij, bevreesd zich teveel toe te eigenen, om te veel te spreken, te ver te gaan. Dan leeft de bede van den dichter in hen: Laat vroomheid en oprechtheid mij behoeden.

Bevende komt deze vrouw. Er was een grote beroering in haar ziel. Wat waren hare overleggingen geweest, hare woorden, hare daden.

Met vreze gaat zij. Wat zal er, nu gaan gebeuren? Maar zie, ze wist toch wat aan haar geschied was. Heere, Gij weet alle dingen,

mijn begeerte was voor U niet verborgen.

Nu moet ze het maar openlijk bekend maken. 't Was toch in geen hoek geschied. Ze mocht toch niet ontkennen dat het 's Heeren. werk was, nadat zij met al haar eigen werk zoo zeer bedrogen was uitgekomen.

Met het oog op den Heere gericht, mocht die mensenvrees weg vallen. Nu zal zij een levend getuige worden van de wonderen Gods, die Zich aan haar, de kranke, verheerlijkt hadden. Zij valt . voor Hem neder. Is dat niet de gestalte van de ootmoed, de verbrijzeling, de kleinheid?

Zij gaat. Hem al de waarheid vertellen. Zij kanen mag niets meer verbergen of bedekken en verzwijgen. Van het begin af aan, toen zij de krankheid in haar lichaam gewaar werd, en wat ze daarna al niet had afgetobd, op hoeveel medicijnmeesters zij gebouwd en vertrouwd had. Hoe bedrogen zij met den mens was uit gekomen. 'k Leg voor U al mijn weg en wandel bloot.

Maar o, welk een weg was dat geweest. Een weg; waarin zij 't alles bedorven en erger gemaakt had, een dwaalweg, een verkeerde weg, die haar zou gevoerd hebben inden dood, een weg waarin zij met al het hare omgekomen was. Een wandel, neen eerst niet naar den Heere toe ! O, welk een afkeren van Hem, en dat had zij zoo twaalf jaar volgehouden, Zij had het niet van den Heere verwacht, niet bij Hem gezocht, en zou de Heere nu naar zulk een nog omgezien hebben. Als Hij haar aan zichzelf. had overgelaten in de dwaasheid en afkerigheid van dat zoo schepsellievend hart, zou Hij dan niet recht geweest zijn in al zijn weg en werk?

Moest zij haar doodvonnis niet onderschrijven, en uitroepen: Heere 'k heb dat rechtvaardig verdiend? Want vijandschap was mijn bedenken" vleselijk onder 't kwaad verkocht, had ik nimmer Hem gezocht. Hij wou m' eerst Zijn liefde schenken!

En nu had zulk een onwaardig wegbederver van Hem gehoorde kon ze niet anders meer dan naar Hem uitgaan. Wat had zij voor pleitgrond, wat voor aanbevelingen? Niets immers. En toch, ze moest tot Hem komen en ervaren dat alleen die dodelijke krankheid haar enige aanbeveling was. Ook was ze niet tevergeefs gekomen.

Zij wist wat aan haar geschied was. Zij wist dat Zijn woord waarheid was, zij had het tot haar beschaming zoo ondervonden. Zij zei Hem al de waarheid. Daar zal dan ook enkel en alleen de Heere verheerlijkt worden in Hem die voor zijn volk is de Weg, de Waarheid en het Leven.

Lezer, is dit niet, de levensgeschiedenis van elk begenadigd zondaar? Wordt die taal niet door elke levend gemaakte ziel verstaan? Wordt nog niet zulk een op het diepst vernederd als hij ziet op zichzelf wat hij voor dat hoge en goed doende Wezen gedaan en bestaan heeft, wordt nog niet de ziel er toe geperst en gedrongen om den Heere over de wonderen van. vrije ongehoudene genade op het hoogst te verheerlijken, maar worden zij eveneens nog niet op het liefelijkst vertroost?

Immers, geen woord van verwijt, bestraffing of berisping vloeit van des Heilands lippen. Hij weet wat van zijn maaksel zij te wachten, hoe zwak van moed, hoe klein zij zijn van krachten, en dat zij stof van jongs af zijn geweest:

Dochter, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.

Uw geloof heeft u behouden. Dus niet de vele medicijnmeesters, niet de vele middelen die beproefd waren, niet haar eigen werk. Neen het geloof alleen. Wat is dan dat geloof en kent gij het lezer?

Wat het is? Dat behouden worden door het geloof? Dat echte oprechte werkzame zaligmakende geloof? Uit deze geschiedenis leerden wij reeds nietwaar lezer, dat het geen mensenwerk was. Blijft dus Gods werk over, het werk des Geestes in het zondaarshart, als een kennis en een vertrouwen.

Zelfkennis en Gods kennis. Daar komt een spanning in de ziel, die zoekende en vragende wordt, die wordt uitgedreven tot Hem op Wien de geloofswerkzaamheden zich richten. 't Leert een pleiten op beloften, die de Heere zulke ontdekte zielen voorhoudt. 't Leert spreken: Heere, Gij hebt het toch gezegd, zult Gij dat dan niet waar maken.'t Is om met Hellenbroek te spreken: Het is die, daad der ziel, waardoor zij hartelijk wil en wenst, niet alleen dat de beloften des Evangelies in zichzelf waar mogen zijn, maar

waardoor zij ook met overgegevene genegenheid den Heere Jezus als de enige oorzaak van hare zaligheid met verloochening van zichzelf en alle andere dingen of personen begeert en dadelijk aangrijpt.

En het gevolg daarvan? De bijzondere en zekere toepassing van de beloften des Evangelies, en den Heere Jezus tot den eigen Persoon van elk gelovige, welke geenszins altijd tegenwoordig is in alle gelovige, door de aanvechtingen des Satans, de beschuldigingen der Wet, en de verleidingen des vleesches: doch naar welke echter allen staan moeten die Jezus oprecht aannemen.

Dat geloof alleen kan den zondaar behouden en redden. Het werkt wanneer hij aan 't eind is van alle eigen werk. Het vervult wat ledig en ontledigd voor den Heere zich neerbuigt. Het verrijkt wat als arm en ellendig de toevlucht leert nemen tot Hem. Het omhelst wat de Heere geeft in den Christus en ervaart wat het zeggen wil uit Zijne volheid bedeed en bediend te worden, te ontvangen genade voor genade. 't Geeft een, heengaan in vrede. Hoe vaak echter wordt de gestalte van den Algenoegzame Borg en Zaligmaker voor het geloofsoog verduisterd. Hoe vaak schuiven de donkere wolken der bestrijding voor die Zon der gerechtigheid. Hoe menigmaal ervaren zij de waarheid van Zijn Woord: Zonder Mij kunt gij niets doen.

Er komt zooveel af op ontvangen genade. Niets, wordt, zoo zeer bestreden als dit werk Gods in de zondaarsziel. Deed dit niet een David uitroepen: Ik heb vele bestrijders o Allerhoogste. Kwam daaruit zijn vrees niet op dat hij nog eens gewis zou omkomen op den weg? Zeker, als het van hem had afgehangen, als hij het in eigen hand had moeten houden.

Had ook de Satan niet zéér begeerd om Petrus te ziften als de tarwe? Zeker, maar hij had een biddende Hogepriester, zijn geloof zou niet ophouden. Telkens moet dat volk met zijn nood en dood tot den Heere terug. In zichzelf blijven zij arm en ellendig en worden dit in meerdere mate, 't welk hen gedurig sterker tot den Heere uitdrijft; die het alles met zichzelf komt op te lossen en te vervullen, en het doet verstaan dat wondere woord: Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede.

Ga heen in vrede. Ja, zoo mocht zij henen gaan naar haar huis, als eenmaal de tollenaar die gerechtvaardigd was, zoals de apostel voor zichzelf en gans de levend gemaakte Kerk getuigt: "Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof hebben vrede bij God door onzen Heere Jezus Christus.

Vrede alleen door Hem, bij Wiens komst de engelen zongen: Vrede op aarde in mensen een welbehagen. 't Is dus ook weer, geen vrede die de mensen onder elkander maken, door afspraken en overeenkomsten. Neen 't is een geschonken, vrede, die niet opkomt uit den mens, maar afdaald van boven uit God, door de werking des Heiligen Geestes in een zondaarshart dat een onrust én een vrede heeft leren kennen over zijn staat en toestand voor de eeuwigheid en in dat arm toevluchtnemend zondaars geloof komt tot Hem wiens Naam is Wonderlijk, Raad Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst, een Vredevorst. die kan gebieden, de vrede op aarde en in de ziel. 't Geen de wereld niet kan en niet kent, waar die vrede alle verstand te boven gaat.

Dat is de rijkdom van Gods volk, die ze niet zouden willen inruilen voor alle schatten dezer wereld. Ach wat is dan het leven van de wereldling arm en hol en leeg. Hij tracht het met alles te vullen en te vervullen, daarin zoekende zijn blijdschap en vrede. Vandaar dat vreugde gezang: Vrede, vrede en geen gevaar, en toch zij hebben geen vrede zegt de Heere, en eenmaal zal eeuwige onvrede het deel zijn voor die het zochten buiten Christus.

Dan zal de blijdschap veranderd worden in een klagelijk wenen, en in een te laat gekend berouw. Een uitwendig belijden en roemen en juichen als bij de schare zal niet baten. Een uitwendige aanraking doet geen goddelijke genadekracht afvloeien. Dan zal het wezen: Velen zullen ten dien dage zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in Uwen naam geprofeteerd, en in uwen naam duivelen uitgeworpen en in Uwen naam vele krachten gedaan. En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend gaat weg van Mij, gij die de ongerechtigheid werkt!

Ach dat, gij geen rust of duur mocht hebben voor dat gij gekomen zijt tot de wortel der zaak, die waarachtige zelfkennis. Dan

is het gedaan met alle zelfvoldaanheid en zelfingenomenheid, dat leert bukken en buigen voor de hogen God. Dat dringt de klacht naar boven, om genade en geen recht. En moge dat zoeken en vragen als bij de vrouw langen tijd zijn op de verkeerde plaats, op de verkeerde wijs, de Heere doorboren uw oor; dat het ook u gelde. En van Jezus horende om te ervaren, dat ook Zijn oor niet doof is voor het geroep van den ellendige, dat zijn liefdevol hart met ontferming bewogen is; dat Zijn almacht uw zonden toch ook weer niet in den weg staan. Daar word die levensgeschiedenis die vrouw enigermate de uwe in het belijden dat gij aan niemand of niets minder genoeg hebt dan aan den Persoon, als de enige grond voor uw zaligheid en behoudenis; en dan maar te komen achter Hem aan hoewel ook het begenadigd zondaarshart zo telkens geneigd is om vooruit te lopen. En dan maar te mogen blijven in Hem, ofschoon 't ook na ontvangen genade nog zoo telkens gezocht wordt in uzelf, in het schepsel, in gestalten, in bevindingen, waardoor die ware vrede wordt verduisterd en gemist.

Zij het uw bede: Heere, vermeerder ons het geloof Kom toch mijn ongelovigheid te hulp. Genees mij, zo zal ik genezen zijn, want Gij zijt mijn lof. Dan is ook in dat geloofsleven hier alles ten dele, doch als zal zijn te niet gedaan wat hier ten dele is, als het volmaakte zal zijn gekomen zal het van dat volk gelden wanneer, de Heere alles in allen is, en zij, gaan in de eeuwige Godstad, waar geen rouw, geen gekrijt, geen zonden, en geen zorgen meer zijn. Geen inwoner zal meer zeggen: Ik ben ziek, want het volk dat daarin woont zal vergeving hebben van ongerechtigheid.

AMEN.

Slotzang: Psalm 27 : 7.

DINTELOORD. 1929

J. H. Th. RAPPARD.

